

A BIZONYOSSÁGOT KELL KERESNI Falus András akadémikussal beszélget Kapitány Katalin

2015-ben újabb kötetei jelentek meg a Kairosz Kiadó népszerű „Miért hiszek?” sorozatának. Az immár több mint száz kötetet megért beszélgetéssorozatban olyan jelentős keresztény gondolkodókat szólítottak meg már eddig is, mint például Jelenits István és Vértesaljai László atyák, Ritoók Zsigmond klasszika-filológus vagy Kocsi György és Fábry Kornél plébánosok. Hardi Titusz bencés szerzetes (104. kiadvány) előtt 2015-ben, a sorozat 103. kötetében Falus Andrással, a Magyar Tudományos Akadémia rendes tagjával, a Semmelweis Egyetem Általános Orvostudományi Karának Genetikai, Sejt- és Immunbiológiai Intézetének egyetemi tanárával beszélgetett Kapitány Katalin, modern biológiával foglalkozó tudományos újságíró, aki 1990-től az élettudományok rovat szerkesztője a Természet Világa című folyóiratnál.

Az interjú világosan elkülöníthető tematikák szerint épül fel. A beszélgetés indító témája a hit, majd Kapitány Katalin innen kalauzol kérdéseivel Falus András élettörténetéhez, hivatásának személyes fontosságához. A beszélgetés a harmadik nagy tematikai egységből, az oktatás, nevelés és kutatás témájából vezeti át az olvasót az EDUVITAL Nonprofit Egészségnevelési Társaság projektjének részletes tárgyalására. Az utolsó kérdéscsoportban Falus András (Hangai B. Artúr álnéven jelennek meg verseskötetei) költészetét járják körül a beszélgetők, különös tekintettel az Istenhez szóló, valóságos élményt feldolgozó költeményeire.

Az interjúkötet mottójaként is értelmezhető Falus András egyik indító gondolata: „Az ember mindent kap, és mindent ajándékba kap. Van valahol a Bibliában egy mondat, Pál mondja, hogy »ezért ne dicsekedj, és ne panaszkodj.«” (6.) Falus András szerint az ember élete során vezetve van, s valóban mindent Istentől kap, még a motivációt is. Mindennek szellemében jelen kötetben annak történetét osztja meg az olvasóval, hogyan szólította őt meg a Teremtő, milyen a személyes kapcsolata az Úrral. Zsidó származású keresztény szülők gyermekeként ugyan a keresztségben és a katolikus hitben még gyermekként részesült, de hívővé felnőttként vált, éppen akkor kapta meg a hit kegyelmi adományát, amikor a megpróbáltatás helyzetei azt a felismerést vonták volna maguk után, hogy egyedül van: „Nekem semmim sem volt, csak az üresség. Kiürültem. Egy edény voltam, amibe csak kívülről lehetett beönteni valamit. És megkaptam. Éreztem, hogy meg vagyok mentve. Aztán arra is rájöttem, hogy már nem vagyok egyedül, és sose voltam, csak addig nem fogtam fel.” (22.) Az interjú során Falus András gyermekkorá-

tól kezdve beszél életéről, s személyes szélsőséges érzelmi állapotain (19.), *imprinting-élményein* (31.) keresztül őszintén mondja el, hogyan kapta meg Istentől a bizonyosságot arról, hogy vele van.

Számára a kutatás és az oktatás mindig egyformán fontos volt (66.), tudósként is úgy gondolja, a nevelés a legfontosabb társadalmi cselekvés (78.): „Hiszem, hogy a tudománynak esztétikája van, tehát szépek a gondolatok, szépek a logikai levezetések, az ötletek, a diszkussziók. Ezt az örömet, élményt annyira jó megosztani valakivel.” (71–72.) Büszkén beszél érdeklődő tanítványairól, akiknek sorsa szenvedélyesen érdekli, valamint személyes meggyőződéséről, hogy a társadalom legfontosabb tagja a pedagógus.

Ehhez a gondolathoz kapcsolódik az EDUVITAL programja, amely egy mindenki számára hozzáférhető egészségnevelési tananyagot biztosít. Kopp Máriával a projektet lelkipásztorok, pedagógusok, egészségügyben és szociális területen foglalkoztatottak számára tervezték meg. Ma már előadásokat, tanfolyamokat tartanak, rádióműsort vezetnek, cikkeket publikálnak az egészségnevelés területéről, azért, hogy a következő generáció „pozitívabb lelkületű és egészségesebb fizikumú” legyen. (88.)

A beszélgetés utolsó szakaszában Falus András kiemeli, hogy az irodalom mellett kiváltképp a zene az, ami tudósként és pedagógusként egyaránt fontos számára, mert „egyszerűen jobbá, boldogabbá tesz, és [általa] megérték valami szavakkal nehezen megfogalmazhatót”. (99.) Költészetét exhibitionizmusa kifejeződésének tartja, de Istenhez szóló verseiben valóban az a fajta őszinte mentalitás jelenik meg, amelyről maga is így vall: „komolyan, a legkomolyabban szeretném venni Istent, a hozzá fűződő személyes kapcsolatomat”. (109.) Az Úrhoz fűződő mélyen egyéni és bensőséges viszonyról árulkodnak bizonyos költeményei, amelyek a fájdalom, a megrendültség pillanataiban is az Úrhoz fohászknak: „Gondoltál rám is sírva a kereszten / Add látni a jelet, mert eszemet vesztem / Érzem a téboly csápjait már rajtam / Könyörgöm Istenem, ne eressz el engem.” (*Jelek*, 108.)

Falus András egész személyiségével és életével, nyíltságával tanúbizonyosságot tesz Istenbe vetett hitéről. Azt mutatja meg, hogy az Úrral járt út egy teljesebb, boldogabb és emberhez méltóbb élethez vezet. Hitelesen számol be arról, milyen szerepet kap életében a hit és a tudomány, minden szavát nyílt személyesség hatja át: „Azt kívánnám, hogy amíg tart az életem, itt, ebben a világban, mindig Istenre tudjak nézni, az ő szemével tudjam látni a családomat, barátaimat, embertársaimat.” (115.) (*Kairosz*, Budapest, 2015)

SZABÓ P. KATALIN